R5810

A Little Talk by the Way
வழியிலே ஒரு சிறிய பேச்சு

"நீங்கள் ஏக சிந்தையும், ஏக அன்புள்ளவர்களாயிருந்து, இசைந்த ஆத்துமாக்களாய் ஒன்றையே சிந்தித்து, என் சந்தோஷத்தை நிறைவாக்குங்கள். ஒன்றையும் வாதினாலாவது வீண் பெருமையினாலாவது செய்யாமல் மனத்தாழ்மையினாலே ஒருவரையொருவர் தங்களிலும் மேன்மையானவர்களாக எண்ணக்கடவீர்கள். அவனவன் தனக்கானவைகளை அல்ல, பிறருக்கானவைகளை நோக்குவானாக. இயேசு கிறிஸ்துவின் சிந்தையே உங்களிலும் இருக்கக் கடவது (பிலிப்பியர் 2:25)

பிலிப்பி சபையே, ஐரோப்பாவில் ஏற்படுத்தப்பட்ட முதல் சபையாக இருந்தது. அது ஒரு எளிய மற்றும் மிகவும் சிறிய ஆரம்பமாக இருந்தது. பிலிப்பி பட்டணம் மக்கேதோனியாவில் முக்கிய பட்டணங்களில் ஒன்றாக இருந்தது. (அப்போஸ்தலர் 16:9–14, 20,21) இந்த இடத்தில் கர்த்தருக்கு ஊழியம் பண்ண சந்தர்ப்பங்களை தேடி அப்போஸ்தலர் ஓய்வு நாளில் ஆற்றங்கரைக்குச் சென்று, அங்கே ஜெபம் பண்ணுகிற இடத்தில் உட்கார்ந்து சில ஸ்திரீகளுக்கு தேவனுடைய வார்த்தையை போதித்தார்கள். பிலிப்பியில் சபையின் சிறிய ஆரம்பத்தைக் குறித்து டாக்டர் மெக்லாரன் கூறுகிறதாவது: "எக்காளம் ஊதாமல், எந்தவித மேளமும் கொட்டாமல் சில ஸ்திரீகளும் களைத்துப்போன வழிபோக்கர்களும் ஆற்றின் கரையிலே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த காலை நேரத்தில் அங்கு இருந்த அற்பமான ஒரு யூதனும் சபைக்கு அவரது கடிதமுமே பிலிப்பி பட்டணத்தின் பெயர் பிரதானமாக நினைக்கப்படுவதற்கு காரணம் என்று சொல்லப் பட்டிருந்தால் அதன் மகா ஜனங்கள் எவ்வளவு ஏளனமாக சிரித்திருப்பார்கள்!"

பரிசுத்த பவுல் பிற்காலத்தில் எழுதிய கடிதத்தில் பிலிப்பி சபையின் பொதுவான குணலட்சணத்தை வெளிப்படுத்துகிறார். அப்போஸ்தலர் மற்ற சபைகளுக்கு எழுதிய கடிதங்களில் நாம் கவனிக்கிறதுபோல, எந்தவித கண்டனத்தையோ அல்லது திருத்துதலையோ பிலிப்பியருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் நாம் காண்பதில்லை. பிலிப்பியருக்கு அவர் எழுதிய கடிதம் அழகானதாகவும், அன்பானதாகவும் இருக்கிறது. மேலும் அது அவருக்கும், சபைக்கும் உள்ள நெருங்கிய ஐக்கியத்தை குறிப்பிடுகிறது. இந்த சபையானது நான்கு வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் அப்போஸ்தலருக்கு பண உதவி மூலமாகவும் ஆறுதலான வார்த்தைகளின் மூலமாகவும் தயவையும் ஊழியத்தையும் செய்திருப்பது பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவர் தெசலோனிக்கேயாவில் இருந்தபோது அவர் இரண்டு தடவை அன்பளிப்பை பெற்றிருக்கிறார். இன்னும் அவர் கொரிந்துவிலிருந்த போது அவர்கள் அவருக்கு ஊழியம் செய்திருக்கிறார்கள். அவர் ரோமாபுரியில் சிறையில் இருந்தபோது அவர்கள் அப்போஸ்தலரை மறக்கவில்லை. அவருக்கு கடைசியான அவர்களது மனதை தொடும் அன்பின் நினைவுகூருதலை அவருக்கு கொண்டு வந்தவர் எப்பாப்பிரோதீத்து ஆகும்.

எப்பாப்பிரோ தீத்து என்ற இந்த சகோதரன்தான் சுவிசேஷத்தினிமித்தம் மரணத்திற்கு சமீபமாயிருந்தான் என்பது ஞாபகப்படுத்தப்படும். மற்ற வழிகளில் மிகவும் குறைவான உதவி வந்தபொழுது கர்த்தருடைய ஊழியத்தில் அப்போஸ்தலருக்கு உதவியாக உண்மையாக ஊழியம் செய்ததினால் மரணத்திற்கு சமீபமானார். தீவிரமான இந்த வியாதியிலிருந்து அவர் மீண்ட பிறகு, அப்போஸ்தலர் பவுல் இந்த அழகான கடிதத்தை (நிருபம்) அவர் மூலமாக அனுப்பினார். (பிலிப்பியர் 2:25–28; 4:14–19; 2 கொரிந்தியர் 11:9)

அப்போஸ்தலரின் அன்பான ஆலோசனை

அப்போஸ்தலருக்கு மற்ற சபைகளும் உதவி பண்ணியிருக்க வேண்டும். ஆக்கில்லா மற்றும் பிரிஸ்சில்லா போன்ற தனிப்பட்டவர்களும் உதவிபுரிந்து உண்மை என்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால் பிலிப்பியர்களைப் போல் மற்ற சபைகள் அப்போஸ்தலருக்கு உதவி பண்ணியதாக எந்தவித பதிவும் இல்லை. மற்ற சபைகள் ஒரு பெரிய சந்தர்ப்பத்தை இழந்து விட்டார்கள் என்பது தெளிவாகிறது. எருசலேம் முதலான பட்டணங்களில் இருக்கிற ஏழை பரிசுத்தவான்களுக்கு உதவி செய்யும்படி அப்போஸ்தலர் சபைகளை கேட்டுக்கொண்டாலும் அவருக்கு தேவையிருக்கும் போது தனது சொந்த தேவைக்காக கேட்பதில்லை. எனினும் அவருக்காகவும் அவர் ஊழியம் செய்கிற கர்த்தருக்காகவும் அவர்கள் கொடுத்த சிறு உதவிகளை அவர் புகழ்ந்திருப்பார்.

நாம் அன்பு மற்றும் தாழ்மை என்பவைகளைப் பற்றிய பாடத்தை கவனித்துக் கொண்டிருக்கிற வசனத்தில் நாம் காண்கிறோம். இந்த கிருபைகளில் பிலிப்பியர்கள் குறைவுபடுவதாக எந்தவித பதிவும் இல்லை. ஆனால் அப்போஸ்தலர் இந்த ஆவியின் கனிகளின் முக்கியத்துவத்தையும் கிறிஸ்துவின் சாயலில் தொடர்ந்து முன்னேறுவதற்கு அதை தொடர்ந்து அபிவிருத்திப்பண்ண வேண்டியதின் அவசியத்தையும் அவர் கூறுகிறார். இந்த அதிகாரத்தின் ஆரம்ப வசனங்களில் சகோதர அன்பு மற்றும் அவர்களுக்கிடையேயான பாசத்தையும் பற்றிய புத்திமதியே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் கூறுகிறதாவது: "ஆதலால் கிறிஸ்துவுக்குள் யாதொரு ஆறுதலும், அன்பினாலே யாதொரு தேறுதலும், ஆவியின் யாதொரு ஐக்கியமும், யாதொரு உருக்கமான பட்சமும் உண்டானால்." உருக்கம் என்பது மன உணர்ச்சியை, தயவை மனதுருக்கத்தை குறிக்கிறது. கிறிஸ்துவுக்குள் புது சிருஷ்டிகளாயிருக்கிற அனைவரிடமும் இந்த கிருபைகள் இருக்கிறதா என்று பதிலளிக்கும்படியான ஒரு சோதனையை அப்போஸ்தலர் பிலிப்பி சபைக்கு முன் வைப்பதுபோல காணப்படுகிறது. "இந்த ஆசீர்வாதமான கனிகள் கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்பான குணலட்சணத்தின் ஒரு பகுதியாக உங்களுக்கு காணப்பட்டிருந்தால், நீங்கள் அனைவரும் இவற்றில் மென்மேலும் அபிவிருத்தி அடைய வேண்டும்" என்று அவர் சொல்லுவார்.

இந்த காரியத்தில் அவர்கள் சம்மதப்பட்டிருந்ததால் அங்கே ஒருவருக்கொருவர் கிறிஸ்துவுக்குள்ளான ஆறுதல், அன்பு, ஐக்கியம், தயவு ஆகியவை இருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். மேலும் அவர் கூறுகிறதாவது: நீங்கள் ஏக சிந்தையும், ஏக அன்பும் உள்ளவர்களாயிருந்து ஒரே நோக்கம், ஒரு சபையாக கர்த்தரின் ஒரே சித்தத்தை உடையவர்களாகயிருந்து என் சந்தோஷத்தை

நிறைவாக்குங்கள். எப்படிப்பட்ட ஒரு மகா சொற்றொடர்! அவரது சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கும்; அவர்களது தொழிலை அறிந்ததால் மாத்திரமல்ல. அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அன்பையும் மன உருக்கத்தையும் காண்பிக்கிறதினாலும் கிறிஸ்துவின் சரீர அங்கங்களாக நல்ல ஐக்கியத்தில் இருக்கிறதினாலும் அவரது சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கிறது. அவர்களைப்பற்றிய எந்த காரியங்களைக் காட்டிலும் இவைகள் அவரது சந்தோஷத்தை நிறைவாக்கினது. இந்த நிலைமைகள் தான் அவர்களது கர்த்தர் மற்றும் ஆண்டவரின் பார்வையில் சந்தோஷத்துக்குரியதாகும். இந்த கருத்தை உறுதிப்படுத்தி அப்போஸ்தலர் யோவான் கூறுகிறதாவது "தான் கண்ட சகோதரனிடத்தில் அன்புகூராதிருக்கிறவன், தான் காணாத தேவனிடத்தில் எப்படி அன்புகூருவான்.?" (1 யோவான் 4:20)

மற்றவர்களின் காரியங்களை கவனித்தல்

பரிபூரண ஒற்றுமை மற்றும் ஐக்கியத்தின் ஆவி பிலிப்பி சபையின் சீஷர்களிடையே பெறமுடியும். பணிவு என்கிற கிருபையை ஒவ்வொருவரும் வளர்க்க வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் புத்தி சொல்லுகிறார். "ஒன்றையும் வாதினாலாவது வீண்பெருமையினாலாவது செய்யாதபடி" ஒவ்வொருவரும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். கர்த்தருடைய ஆசீர்வாதத்தை பெரும்படிக்கு அவரது ஆவியின் மகா விரோதியாகிய சுயபுகழ் பாடுவதையும், தன்னை உயர்வாக எண்ணுவதையும் நீக்கிப் போட வேண்டும். சபையின் சக அங்கங்களின் திறமைகளையும் நல்ல குணங்களையும் பார்க்ககூடிய மனத்தாழ்மையை ஒவ்வொருவரும் பெற வேண்டும் என்று அவர் ஏவுகிறார். இந்த குணங்களை தங்களது சொந்த குணங்களை காட்டிலும் உயர்வாக எண்ண வேண்டும்.

மனத்தாழ்மையானது நாம் பெற்றிருக்கிற திறமைகள் அல்லது கிருபைகளை அறியாதிருப்பதை குறிப்பிடும் என்று கூற முடியாது. ஆனால் சபையானது தற்கால அபூரண நிலைமையில் இருக்கும்வரை யாராவது ஒருவரிடம் அனைத்து திறமைகள், அனைத்து தாலந்துகள் மற்றும் பரிசுத்த ஆவியின் கிருபைகளை உயர்ந்த அபிவிருத்தி அடைந்த நிலையில் எதிர்பாக்கவே முடியாது. ஆகையால் ஒருவர் மனத்தாழ்மை உடையவராக இருந்தால், மற்ற சகோதரரில் குறிப்பிட்ட விரும்பத்தக்க குணங்கள் அல்லது கிருபைகள் தன்னிடத்தில் இருப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருப்பதைக் காண்கிறார்கள். மற்றவர்கள் பெற்றிருப்பதை மதித்து அங்கீகரிப்பதில் அவர் சந்தோஷப்பட வேண்டும். ஒருவர் தனது சொந்த விருப்பத்தை அல்லது நலம் அல்லது சுகம் அல்லது தனது சொந்த திறமைகளை மட்டும் கவனித்து மற்றவர்களது விருப்பம், நலம் ஆகியவைகளை மறத்தல் அல்லது அசட்டை பண்ணுதல் சுயநலத்தை வெளிப்படுத்தும். மேலும் பெருந்தன்மை, இரக்கம் மற்றும் அன்பின் ஆவியாகிய கிறிஸ்துவின் ஆவி இல்லாததைக் குறிக்கிறது. அன்பின் பரிசுத்த ஆவியினால் நாம் எந்த அளவுக்கு நிறைந்திருக்கிறோமோ அந்த அளவுக்கு தக்கதாக மற்றவர்களது நலம் மற்றும் சந்தோஷத்தில் விருப்பம் உடையவர்களாக இருப்போம். இந்த சிந்தை, மனச் சார்புதான் நமது பிரியமான இரட்சகர் பூமியில் நடந்தபோது ஆச்சரியத்தக்கதாக வெளிப்படுத்திக் காண்பித்தது. அதிலிருந்து அவர் மாறவில்லை, நாம் உறுதிப்படுத்துகிறோம். நாம் அவரைப்போல இருக்க வேண்டுமானால் நாம் இந்த நற்பண்புகளில் வளர்ச்சி அடைய வேண்டும். இறுதியில் நாம் மகிமையில் மணவாட்டி வகுப்பாராக இருக்க வேண்டும் என்றால், நாம் "தேவனுடைய பிரியமுள்ள குமாரனுடைய" நகலாக ஆக வேண்டும்.

அப்போஸ்தலர் பவுல் கர்த்தராகிய இயேசுவை நமக்கு முன்பாக, நல்லடக்கம், சுயத்தை வெறுத்தல், அன்பு மற்றவர்களது விருப்பங்களுக்காக சுயத்தை மறத்தல் போன்றவைக்கு மாத்திரம் உதாரணமாக வைக்காமல், கர்த்தரின் பரிசு மற்றும் பலனை உதாரணமாக வைக்கிறார். பிதாவினால் நமது ஆண்டவர் உயர்த்தப்பட்டதை நமக்கு அவர் ஞாபகப்படுத்துகிறார். அதேபோல நாமும் உற்சாகப்படுத்தப்படுவோம். நமது ஆண்டவரின் அடிச்சுவடுகளை பின்பற்றி, தற்கால பலன்களை பலியிட்டு, சுயத்தை சிலுவையிலறைந்து, சத்தியத்தினிமித்தமும் தேவனிமித்தமும் உழைத்து ஆவியின் கனிகளை வளர்த்தால், அவருடைய சரீரமாக, அவரது மணவாட்டியாக, அவரது உடன் சுதந்தரராக அவரது எதிர்கால மகா வேலையிலும், மகிமையான சிங்காசனத்திலும், அவரது நாமத்திலும் பங்குபெறுவோம் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

புத்திமதியின் முடிவான வார்த்தை

நமது பாடத்தில் வசனம் 12-17 வரை அப்போஸ்தலர் பிலிப்பி சபைக்கு அழகான புகழ் மாலையை சூட்டி அவர்களிடத்தில் தனது பெரிய அன்பை வெளிப்படுத்துகிறார். அவர்கள் விசுவாசத்தில் உள்ள தமது நம்பிக்கையை எப்படி அவர் வெளிப்படுத்துகிறார்! அவர்கள் கிறிஸ்துவின் சாயலை முழுமையாக அடையும்படிக்கு அவரது சொந்த ஜீவனை ஊற்றுவதில் அவர் எவ்வளவு சந்தோஷமடைந்தார். (வசனம் 17) "எல்லாவற்றையும் முறுமுறுப்பில்லாமலும் தர்க்கிப்பில்லாமலும் செய்யுங்கள்" என்று அன்புடன் புத்திமதி கூறுகிறார். நெருக்கமான வழியில் ஆண்டவரை பின்பற்றும்போது முறுமுறுக்கக்கூடாது. அதன் நெருக்கத்திலும் அதன் கஷ்டத்திலும் குற்றம் கண்டுபிடிக்கக்கூடாது; அதை குறித்து சர்ச்சை செய்யக்கூடாது; தேவ கிருபையினால் நமக்கு முன் வைக்கப்பட்டுள்ள வழியைக் காட்டிலும் வேறு வழியை தேடக்கூடாது. மாறாக, கிறிஸ்துவின் பள்ளியில் நமது வளர்ச்சிக்கு தேவையான அனுவபங்கள் என்ன என்பதை கர்த்தர் சரியாக அறிந்திருக்கிறார் என்பதை நாம் உணர்ந்து விசுவாசிக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். அவரது மகிமைக்காகவும் நமது உயர்ந்த நன்மைக்காகவும் நமது அனுபவங்களை அவர் மேற்பார்வையிடுகிறார் என்பதையும் தம்முடையவர்களுக்கு அவர் பண்ணியிருக்கிற வாக்குத்தத்தங்களை மறக்கிறவர் அல்ல என்பதையும் சகலமும் (விசுவாச வழியில் வருகிற எல்லாம்) நமக்கு "நன்மைக்கு ஏதுவாக நடக்கிறதென்றும்" நாம் உணர்ந்து விசுவாசிக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். நமது தவறுகளும் இடறி விழுதலும் சரியானபடி பெறப்பட்டால் நமது ஆசீர்வாதத்திற்காக அவைகள் நீக்கப்படும்.

நம்பிக்கையும் விசுவாசமுமான இந்த மனச்சார்பு கர்த்தருடைய அநேக பிரியமுள்ள பரிசுத்தவான்களிடம் இருப்பதை நாம் காண்பதில் நாம் சந்தோஷப்படுகிறோம். இப்படியாக அன்பும் பிரியமுமான ஆண்டவரை பின்பற்றி, "ஜீவ வசனத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு, உலகத்திலே சுடர்களைப் போல பிரகாசிக்கிற நீங்கள், கோணலும் மாறுபாடுமான சந்ததியின் நடுவிலே குற்றமற்றவர்களும் கபடமற்றவர்களும், தேவனுடைய மாசற்ற பிள்ளைகளாயிருக்க வேண்டும்." இப்படியாக கர்த்தருக்குள் உங்களோடு இருக்கிறவர்கள், "நாம் வீணாக ஓடினதும் வீணாக பிரயாசப்பட்டதும் இல்லை என்கிற மகிழ்ச்சி கிறிஸ்துவின் நாளில் (நமது மாறுதல் வரும்பொழுது) உண்டாக வேண்டும்."